

[Tyrol]

ske fagforeninger hver for sig. Det skaber uro, det skaber unødvendige stridigheder.»

Det er gengivet i Folketingstidende 1979-80, 2. samling, sp. 8935, den 8. maj 1980.

Med hatten i hånden appelleres der til borgerskabets forståelse for den store indsats, socialdemokratiet yder i classesamarbejdets tjeneste ved at sikre, at lønarbejderne forholder sig i ro. Netop denne indsats fra socialdemokratiet gør, at appellerne ikke anfægter de borgerlige. De føler sig sikre på, at socialdemokratiets hidtidige politik på dette område er deres egen og ikke vil blive ændret efter en vedtagelse af et forbud mod eksklusiv-aftaler.

Vi har da også nærmest indtryk af, at socialdemokratiet så småt er ved at indstille sig på at leve med et sådant forbud. Det er ikke længere en klar forståelse af konsekvenserne, der som i 1975 er fremme i argumenterne. I den foreliggende tillægsbetænkning er det den såkaldte aftalefrihed på arbejdsmarkedet, lovforslagets uforenelighed med en række gældende retsregler og dets uoverskuelige virkninger i øvrigt, der gør det – som socialdemokratiet og SF siger det – uansvarligt for folketinget at vedtage lovforslaget.

Tilbage er altså en appel om ansvarlighed i lovgivningsarbejdet. Også SF er altså med på denne ynkelige socialdemokratiske argumentering. Og hvad kan denne argumentering så bruges til i næste samling, når de radikale fremsætter et beslutningsforslag? Så har vi justitsministerens ord for, at der ikke er tilsvarende problemer. Hvad vil socialdemokratiet sige, når det ikke mere kan fremstilles som uansvarligt ud fra parlamentariske præmisser? Hvornår får socialdemokratiet øje på klasseinteresserne?

Som led i den evige appelleren har socialdemokratiet ligeledes henvist til den manglende gensidighed i det indgreb, som er lagt frem her, at arbejdsgiverparten ikke bliver ramt tilsvarende. Socialdemokratiet skaber på denne måde indtryk af, at forslaget bliver i orden blot gennem en gensidighed, og som det fremgår af VS' betækningsbidrag i tillægsbetænkningen, er vi fundamentalt uenige i dette. Mener socialdemokratiet virkelig ikke, at de fundamentale magtforhold i det kapitalistiske samfundssystem med privatejendomsret til produktionsmidlerne er så ulige, at lighed ikke opstår blot ved en gensidig begrænsning af de kampskridd, som orga-

nisationerne kan tage? Det spørgsmål vil jeg da gerne have besvaret af den socialdemokratiske ordfører, som åbenbart synes, han skal sidde i baghånd i dag.

Afsvækkelsen af den socialdemokratiske modstand og af argumenterne tyder på, at partiet er ved at indstille sig på at leve med en vedtagelse af et indgreb som det foreslåede i den kommende samling, og at regeringen vil acceptere et pålæg om at komme med den nødvendige lovgivning og vil begrænse kampen til et spørgsmål om disse loves udformning. Er det sådan, det forholder sig, hr. Hans Jørgen Jensen?

Jeg mener heller ikke, vi har fået et klart svar på fra de borgerlige partiers side, hvad det egentlig er for nogle overgreb, man ønsker foretaget herigennem. Vi har ikke ved de behandlinger, der har været, fået noget at vide om, hvorvidt man overhovedet forestiller sig, at der skal være en adgang til at gennemføre aktioner for at få oprettet overenskomster, eller disse aktioner helt skal fjernes. Er det sådan, at det bare ikke må være indeholdt i formuleringen af overenskomsten, at der ikke kan beskæftiges andre, eller er det sådan, at man virkelig ønsker at komme disse forskellige former for aktioner, som har været anvendt, strejke eller blokade, til livs? Det har været udtrykt enkelte steder, men vi har ikke fået noget klart svar på, hvad det er, man forestiller sig.

Der har heller ikke været noget klart svar på, om det er sådan, at det, det mest drejer sig om, er, at kristeligt folkepartis forsøg på at danne faglige organisationer skal beskyttes derigennem, at det ikke bliver muligt for LO-forbund at iværksætte en blokade eller strejke eller andre kampmidler for at opnå en overenskomst med de virksomheder, hvor man måtte have repræsentanter for de kristelige til stede. Vi kan jo nok tænke os, at det er det, man fra kristeligt folkeparti ønsker sig.

Men det har været klart fremme i de forskellige kommentarer, at det afgørende i dette lovforslag, det afgørende, som man vil igennem med, er en stækkelse af de faglige organisationer, en stækkelse af de forskellige aktionsmuligheder, der ellers har været. F. eks. var der en udtalelse fra ordføreren for venstre den 8. maj 1980 (sp. 8938), der viser, at det tydeligt drejer sig om at svække fagbevægelsen ved at indskrænke aktionsretten.